

Lâm Nhất Phàm xoa đầu lo lắng cho cô.

-Em làm một mình sẽ rất nguy hiểm, để anh giúp em.

-Đừng, Lâm Khải Trạch sai với em, em không muốn vì em mà anh dính líu vào những chuyện rắc rối này, anh đã không trách em là em đã cảm kích lắm rồi.

Cổ phần Trương Thị còn trong tay Lâm Khải Trạch, không biết giờ này Triệu Phi đang ở đâu rồi, nếu bây giờ giao nộp cái này cho cảnh sát thì chắc chắn Lâm Khải Trạch sẽ bị bắt, lúc ấy Triệu Phi cũng đừng mong thoát tội nhưng Trương Thị phải làm sao đây, cô bây giờ là Châu Nhược Vũ, những cổ đông lớn của Trương Thị sẽ thay phiên nhau giằng xé cổ phần để lên làm chủ, lúc ấy một góc giấy họ cũng sẽ không nhả, cô muốn nắm quyền e là không thể.

Suy nghĩ một hồi Nhược Vũ quyết định đánh rắn động cỏ, cô sẽ cho rò rỉ thông tin ra ngoài trước để Lâm Khải Trạch tìm đường lui, hẳn là một kẻ tính trước sau tỉ mỉ, cũng không bao giờ để mình lỗ vốn, cổ phần Trương Thị một là hẳn cho cô hai là cô sẽ mua lại trước khi hẳn bị tóm.

Lâm Nhất Phàm trở nên mất đi sức sống, ngày Lâm Khải Trạch vào tù chỉ có thể đếm ngược từng ngày, dù có đánh đấm nhau mỗi ngày, dù cho nhìn mặt nhau cũng không muốn nhưng dù gì cũng là máu mủ làm sao không lo, hẳn biết người nào có tội thì phải trả nhưng nếu mẹ hẳn biết được thì phải làm sao đây, còn là do Nhược Vũ tố anh ta vào tù, bà ấy có chịu nổi không?

Hai người hai suy nghĩ khác nhau, Lâm Nhất Phàm lo cho Lâm Khải Trạch nhiều hơn cũng không sai vì anh vẫn chưa biết cô là cô gái xấu số đó.

Còn lo cho Lâm Thị sắp tới sẽ sóng gió một phen vì giám đốc điều hành phạm tội giết người.

Chiều hôm ấy Lâm Khải Trạch cũng về tới Lâm gia, hai anh em chạm mặt nhau nhưng không nói với nhau câu nào, Lâm Khải Trạch lấy vài bộ quần áo rồi rời đi.

Cuộc họp hội đồng quản trị của Lâm Thị sắp diễn ra rồi, nhân viên tập đoàn Hưng Thịnh cũng đã khai họ cấu kết với nhau, lần này mọi thứ dồn dập có lẽ hẳn sẽ nhanh phát diện thôi.

Nhược Vũ đứng trên lầu nhìn theo bóng lưng của Lâm Khải Trạch, năm xưa hẳn yêu cô để vụ lợi, bây giờ cô không có lợi ích gì hẳn lại muốn kết nghĩa trăm năm cùng cô.

Bởi mới thấy có những chuyện không thành là do ông trời đang bảo vệ mình, cô mất đi một tình yêu tuổi xuân tuyệt đẹp, bù đắp lại cho cô là một Lâm Nhất Phàm yêu cô hơn cả bản thân mình. Nếu như lúc đó cô thuận lợi kết hôn cùng Lâm Khải Trạch thì có lẽ cô đã không biết được trên đời này có một người đàn ông hoàn hảo như Lâm Nhất Phàm.

Tối hôm ấy Nhược Vũ đã yên giấc Lâm Nhất Phàm nhẹ nhàng kéo chăn đắp cho cô, hẳn đứng ngắm cô một hồi rồi lái xe ra một quán rượu nhỏ gặp Bạch Tuyên.

Bạch Tuyên cầm theo một xấp hồ sơ dày cộm ngồi đối diện với Lâm Nhất Phàm thuật lại

những gì anh điều tra được.

-Trước khi lấy cậu em dâu đã từng thích một tiền bối học cùng trường, còn theo đuổi người ta mấy năm trời nhưng không được đáp lại, cuộc hôn nhân với cậu cô ấy cũng đã nhiều lần từ chối, có lần cô ấy còn bỏ nhà đi để phản đối lại hôn sự này nữa.

Chưa hết cô ấy còn có tiền sử bị viêm dạ dày nhưng loại thuốc định kỳ mà cô ấy lấy tại bệnh viện lại là thuốc ngủ, Nhất Phàm cậu nói xem có phải cô ấy muốn tự tử hay không?

Lâm Nhất Phàm nhìn những hình ảnh được thu thập trước đây của Nhược Vũ, từ kiểu tóc đến cách ăn mặc đều khác hẳn cô bây giờ, kể cả ánh mắt lạnh lợi cũng khác nhau.

Nhưng mà lần đầu tiên hắn gặp cô, cô đã nằng nặc đòi kết hôn với hắn, làm sao cô lại có ý định tự tử được? Hơn nữa cô đã muốn trả thù cho Trương Nhược Vũ thì cũng không thể nào nghĩ tới chuyện kết liễu bản thân.

-À còn nữa, cô ấy còn rất hay tới khu mộ của Trương gia, người giữ mộ ở đó có nhiều lần bắt gặp cô ấy cúng kiến xong liền dọn sạch sẽ, có lần còn khóc bên mộ của Trương lão gia và phu nhân quá cố nhưng lạ ở chỗ em dâu và Trương tiểu thư không hề quen biết nhau.

Lâm Nhất Phàm dựa vào ghế đầu đầu dử dỗi, hắn nhớ lại lần dự đám tang của Trương Nhược Vũ cô cũng có đến, lúc ấy nhà họ Châu là vì nghĩa thông gia với nhà họ Lâm nên mới đến, cô cũng không tỏ vẻ gì là tiếc thương.

Cô nói mình là bạn thân của Trương Nhược Vũ nhưng chị họ Uyển Dư không biết cô, các sơ ở cô nhi viện Nhân Ái cũng không biết cô nhưng cô lại rất rành rọt về mọi góc ngách ở đó.

Nghĩ nghĩ một hồi, đột nhiên Lâm Nhất Phàm đứng dậy đi ra ngoài, Bạch Tuyên cũng đứng lên đi theo, hai người họ lái xe tới khu mộ của Trương gia, không khí âm u bao trùm khiến người ta phải dựng tóc gáy, Bạch Tuyên tuy là cảnh sát nhưng những chỗ tâm linh như thế này vẫn nhất quyết đứng lại van vái rồi mới đuổi theo Lâm Nhất Phàm.

Trong khu mộ vẫn sáng đèn, người giữ mộ không có ở đây, Lâm Nhất Phàm đi một vòng quanh ba ngôi mộ rồi dừng trước mộ của Trương Nhược Vũ, nói là chị dâu nhưng trước giờ hắn chưa bao giờ nhìn kỹ mặt của cô gái này, trước đây còn coi thường cô nhu nhược, bị Lâm Khải Trạch cấm sừng mà không hay, giờ nghĩ lại thấy tiếc cho cô gái tuổi 22 đang độ xuân sắc lại bị chính vị hôn phu của mình giết hại dã man.

Lâm Nhất Phàm khấn trong miệng vài tiếng rồi lấy tay gõ gõ vào chỗ đựng tro cốt, Bạch Tuyên thấy vậy ngăn lại.

-Cậu làm gì vậy, chỗ này là của người đã khuất, cậu đừng vào không nên đâu.

Lâm Nhất Phàm cũng không biết tại sao mình lại muốn mở chỗ này ra, dường như có một thế lực vô hình nào đó chỉ dẫn hắn vậy.

Lâm Nhất Phàm mặc kệ lời khuyên răn của Bạch Tuyên, hắn mở nắp hộc đựng tro cốt rồi đặt đèn vào xem thử.

Quả nhiên ngoài hũ tro cốt ra còn một cái hộp khác ở kế bên.

Bạch Tuyên nhìn mà nổi da gà, dù anh ở bên chuyên ngành điều tra tội phạm, những vụ án man rợ nào cũng nhìn qua nhưng hôm nay cảm giác vô cùng lạ.

Lâm Nhất Phàm lấy cái hộp màu đỏ ra rồi ngồi xuống mở ra xem thử, bên trong có một quyển nhật kí, một lá thư, cùng một túi gốm đỏ.

Đây có thể là di vật của Trương Nhược Vũ nhưng không biết tại sao hắn thấy rất hồi hộp. Bạch Tuyên cũng tò mò ngồi xuống xem, Lâm Nhất Phàm trước tiên mở lá thư ra đọc thử, từng dòng chữ trên đó khiến con người của hắn co rút lại, đây là thư tuyệt mệnh, ký tên Nhược Vũ.

Trương Nhược Vũ sắp kết hôn với anh của hắn nên chắc chắn không phải là của cô ấy, vì trong thư có nói “buổi xem mắt ngày mai con không tới được.”

Trong số những cô gái bên cạnh Lâm Khải Trạch thì Trương Nhược Vũ là lâu dài nhất, mối quan hệ của hai nhà cũng khá tốt cho nên Trương lão gia sẽ không bắt con gái mình đi xem mắt với một người khác khiến cô ấy nghĩ quẩn.

Đột nhiên Lâm Nhất Phàm nhớ tới lời Bạch Tuyên vừa nói lúc nãy, Châu Nhược Vũ vì không muốn kết hôn với hắn nên đã từng bỏ nhà đi, còn mua thuốc ngủ, lẽ nào...

Bàn tay Lâm Nhất Phàm trở nên gấp gáp, hắn mở túi gấm đỏ ra xem thử, bên trong có tóc, có móng tay, đây không thể là của Trương Nhược Vũ được vì xác của cô ấy đã không còn nguyên vẹn, hắn còn biết được nhân viên khám nghiệm hiện trường còn không dám nhìn vào thi thể của cô, để có thứ bỏ vào hũ đựng tro cốt này họ đã phải lượm nhặt từng mảnh nhỏ.

Nếu như vậy, cái này là của ai, tại sao lại bỏ tóc và móng tay vào mộ của người khác?

Lâm Nhất Phàm hít một hơi định đóng nắp lại đem về nghiên cứu thì dòng chữ nhỏ bên trong nắp hộp đập vào mắt của hắn “di vật của Châu Nhược Vũ.”